

С второто правно основание Arkema твърди, че е налице нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, дължащо се на необоримия характер на презумпцията за определящото влияние на дружеството майка върху нейните дъщерни дружества, тъй като поради тази презумпция участниците в даден картел се третирали различно в зависимост от това дали принадлежат или не към група от дружества.

С третото правно основание жалбоподателят поддържа, че с обжалваното решение се нарушават принципът на равно третиране и правото на справедлив съдебен процес, тъй като в отговор на правното основание, изведено от съществено нарушение на процесуалните правила, а именно липса на мотиви, Първоинстанционният съд разгледал само доводите на Elf Aquitaine, дружеството майка на Arkema, но не и доводите, изложени от самото Arkema. Макар Първоинстанционният съд да не е длъжен да изложи изчерпателно всички съображения, представени от страните по спора, мотивите на обжалваното решение трябва най-малкото да дават възможност на жалбоподателя точно да се запознае със съображението на Първоинстанционния съд в това отношение.

С четвъртото и последно правно основание Arkema твърди на последно място, че е налице нарушение на принципа на пропорционалност, тъй като при определянето на основата на санкцията Комисията два пъти взема предвид неговия оборот, и че Първоинстанционният съд допуска грешка, като приема, че Комисията не е имала друг избор, за да не се отклони от предвидения в насоките метод за изчисляване. Всъщност по този начин Първоинстанционният съд придавал на насоките на Комисията безусловна обвързваща сила, каквато те нямат. Според жалбоподателя подобни насоки са близки по-скоро до правилата за поведение, указващи практиката, която трябва да се следва, отколкото до правните норми, които администрацията е длъжна да спазва при всички обстоятелства.

Жалба, подадена на 15 декември 2009 г. от Elf Aquitaine SA срещу решението, постановено от Първоинстанционния съд (седми състав) на 30 септември 2009 г. по дело T-174/05, Elf Aquitaine/Комисия

(Дело C-521/09 P)

(2010/C 37/35)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Elf Aquitaine SA (представители: E. Morgan de Rivery и S. Thibault-Liger, avocats)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

— Главни искания:

— на основание член 256 ДФЕС и член 56 от Протокол № 3 относно Статута на Съда на Европейския съюз да се отмени изцяло решението на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело T-174/05, Elf Aquitaine SA срещу Комисията на Европейските общности;

— да се уважат направените в първоинстанционното производство искания;

— вследствие на това да се отменят член 1, буква г), член 2, буква в), член 3 и член 4, параграф 9 от Решение C(2004) 4876 окончателен на Комисията от 19 януари 2005 г. относно процедура за прилагане на член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/E-1/37.773 — МХОК);

— при условията на евентуалност и предвид възможността за пълен съдебен контрол, да се отмени или намали на основание член 261 ДФЕС глобата от 45 милиона евро, наложена при условията на солидарност на Arkema SA и Elf Aquitaine с член 2, буква в) от посоченото по-горе решение на Комисията, поради наличието на посочената в шестте правни основания на настоящата жалба обективна неправилност на мотивите и изводите в решението на Общия съд по дело T-174/05;

— при всички случаи да се осъди Европейската комисия да заплати всички съдебни разходи, включително направените от Elf Aquitaine в производството пред Общия съд.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят излага шест правни основания в подкрепа на жалбата си.

С първото правно основание жалбоподателят поддържа, че Общият съд допуска грешка при прилагане на правото, като не извежда всички последици от репресивния характер на санкциите по член 101 ДФЕС [81 ЕО]. Той твърди в частност, че Общият съд неправомерно отказва да приложи спрямо него презумпцията за невиновност и принципа за индивидуализиране на наказанията, като приема, че жалбоподателят носи отговорност за извършеното от неговото дъщерно дружество нарушение, въпреки че изложените от жалбоподателя факти напротив доказват, че той самият не извършва никакво нарушение и че дори не знае за това нарушение към момента на извършването му.

С второто правно основание Elf Aquitaine твърде, че е налице нарушение на правото му на защита поради неправилно тълкуване на принципите за справедливост и равни процесуални възможности. Всъщност в обжалваното съдебно решение Общият съд приел, че в случая принципът на равни процесуални възможности бил спасен, тъй като жалбоподателят могъл надлежно да изложи гледната си точка в административната процедура и бил уведомен за възраженията спрямо него за първи път с изложението на възраженията. Според жалбоподателя това тълкуване било неправилно, тъй като водело до

отричане на необходимостта правото му на защита да се зачита още на етапа на предварителната проверка, както и на необходимостта Комисията да извърши такава проверка, като безпристрастно прецени освен обстоятелствата, които уличават заподозряното в извършване на нарушение лице, и обстоятелствата, които го оневиняват.

С третото правно основание жалбоподателят твърди, че Общият съд допуска редица грешки при прилагане на правото, свързани със задължението за мотивиране. Тези грешки се отнасят както до преценката на съдържанието и интензитета на мотивите, които Комисията следва да изложи, така и до самото съдържание на обжалваното съдебно решение, в което били направени редица противоречиви изводи.

С четвъртото правно основание Elf Aquitaine твърди, че е налице нарушение на член 263 ДФЕС [230 ЕО], доколкото Общият съд превишил границите на контрола за законосъобразност, като заменил съдържанието на решението на Комисията неправилна и кратка преценка със своята собствена преценка относно възможността дружеството майка да носи отговорност за извършено от нейно дъщерно дружество нарушение.

С петото правно основание, състоящо се от четири части, жалбоподателят твърди, че Общият съд не се съобразява с нормите относно отговорността за антиконкурентни практики. Тъй като не се основал на презумпцията за отговорност на дружеството майка за действията на нейното дъщерно дружество, Общият съд всъщност трябвало да провери дали Комисията е доказала конкретна намеса на жалбоподателя в управлението на неговото дъщерно дружество.

С шестото и последно правно основание жалбоподателят на последно място посочва при условията на субсидиарност, че ако допуснатите от Общия съд грешки и нарушения не доведат до отмяна на решението на Комисията, те най-малкото би трябвало да накарат Съда да отмени или намали наложената му при условията на солидарност глоба.

Преюдициално запитване, отправено от Tribunal administratif de Paris (Франция) на 12 ноември 2009 г.
— Ville de Lyon/Caisse des dépôts et consignations

(Дело C-524/09)

(2010/C 37/36)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Tribunal administratif de Paris

Страни в главното производство

Жалбоподател: Ville de Lyon

Ответник: Caisse des dépôts et consignations

Преюдициални въпроси

1. Дали решението за предоставяне или за отхвърляне на искането за предоставяне на информация, предвидена в параграф 12 от приложение XVI към Регламент (ЕО) № 2216/2004 от 21 декември 2004 година ⁽¹⁾, е в правомощията единствено на централния администратор или и в правомощията на администратора на националния регистър?
2. В хипотезата, в която това е в компетентността на администратора на националния регистър, следва ли да се приеме, че искането за такава информация „[...] се отнася за емисии в околната среда“ по смисъла на член 4 от Директива 2003/4/ЕО от 28 януари 2003 година ⁽²⁾, на което не може да бъде противопоставена „поверителността на търговска или индустриална информация“ или предоставянето на информацията се урежда от специалните правила за поверителност?
3. В хипотезата, в която биха били приложими специални правила за поверителност, подлежи ли тази информация на ограничението за нейното непредоставяне преди да е изтекъл петгодишен срок или пък този срок се отнася само до петгодишния период на разпределение на квотите по реда на Директива 2003/87/ЕО от 13 октомври 2003 година ⁽³⁾ ?
4. В хипотезата, в която би бил приложен този петгодишен срок, допуска ли член 10 от Регламент № 2216/2004 от 21 декември 2004 година дерогация от него и може ли отказът на дерогация от него да бъде противопоставен, на основание на този член, на териториална общност, която прави искане за предоставяне на информация, за да води преговори по договор за делегиране на публична услуга за топлофикация на града?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 2216/2004 на Комисията от 21 декември 2004 година за стандартизирана и защитена система от регистри съгласно Директива 2003/87/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Решение № 280/2004/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 386, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 37, стр. 250).

⁽²⁾ Директива 2003/4/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 година относно обществения достъп до информация за околната среда и за отмяна на Директива 90/313/ЕИО на Съвета (ОВ 41, стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 9, стр. 200).

⁽³⁾ Директива 2003/87/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 октомври 2003 година за установяване на схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността и за изменение на Директива 96/61/ЕО на Съвета (ОВ L 275, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 78).